

היסורים וחיי-המשכחה

יום הראשון בשבוע שעבר עלתה אלון-משנה סטלה לוי, מפקדת חיל-הנשים של צה"ל למטוס אל-על במלחמת העופה בלוד. היא יצאה לארצות-הברית, שם תערוך משך ששה שבועות מסע מחוץ אל חוץ, בו תופיע בעצרות שונות, בהן יאספו כספים למען ישראל.

מפקדת הח"ן המריאה אמנם בשליחות מפעל אגרות מלחה הפיתוח של מדינת ישראל, אולם לשליחות ציבורית ולאומית זו נוספה הפעם גם שליחות אישית, פרטית בהחלט — שליחות ליבה של החיילת מספר 1 של צה"ל.

כי בנסיעתה זו של האשה סטלה לוי תלוי גורל נשואיה וחיי-המשפחה שלה.

סטלה לוי, האשה שמאחורי מדי האלוף, תעשה בעת שהותה בארצות-הברית מאמץ אחרון להציל את נשואיה עם המהגרים משה לוי, לו היא נשואה מזה 19 שנים.

★ ★ ★

החן של הח"ן

כך קצין בשרות קבע בצה"ל מק ריב חלק מחיי משפחתו התקנים על מזבח השרות לבטחון המדינה. השרות הציבי מחייב לשעות עבודה בלתי סדירות, לשהיות ארוכות מחוץ לבית ולעיתים קרובות אף להעדרות ממושכות במרחק רב מן הבית.

אם הדבר קשה לגבר בשרות קבע לשלב את חיי המשפחה שלו עם שירותו הצבאי, על אחת כמה וכמה קשה הדבר לאשה. שירותה במסגרת צבאית מונע ממנה מראש את האפשרות להיות עקרת-בית ולשאת ב-תפקידים ובהתחייבויות המוטלים על אשה נשואה.

והי אולי הסיבה שרק נשים מועטות בוחרות בקריירה צבאית. עם כל השוני שבתנאי השרות אין עבודתה של קצינה בשרות קבע בצבא דומה לעבודת אשה בכל שטח אחר שהוא. ברוב המקרים עליה לוותר מראש על לידת וגידול ילדים וחיי הנשואין עם בעלה הם כמעט תמיד במקום השני, כשבמקום הראשון נמצאים נשואיה לצבא.

סטלה לוי, חיילת מזה 25 שנה, ידעה במשך שנים רבות לשלב את חייה כחיילת מקצועית עם חיה כאשה, אולי בזכות כך שגם במדים שמרה תמיד על התכונות הנשיות שלה.

ידע זה היא לא שמרה רק לעצמה. מאז התמנתה כקצינת ח"ן ראשית דאגה סטלה

במדינה

סגנון

מלחמה ביולוגית

מבקר-המדינה לא היה מאושר ביותר ממה שגילה בין כותלי אחת החברות הממשלתיות המרכזיות, בנק החקלאות.

החלטות חשובות ביותר התקבלו על דעת המנכ"ל בלבד, ללא אישור מועצת-המנהלים. דו"ח המבקר על נוהל זה לא עשה רושם מיוחד על מנכ"ל הבנק זה 16 שנה, מי שהיה המנכ"ל הראשון של משרד-החקלאות, פרו-פסור (לכלכלה חקלאית) חיים הלפרין. בדיוק כשם שלא התרשם מן העובדה שבדו"חות אחרים חזר ותבע המבקר ל-הפרדת בין תפקיד יו"ר הדירקטוריון של הבנק לתפקיד המנכ"ל שלו.

משכורת הוועד. כך זה נמשך עד היום בו הוחלט כי הגיע השעה שהלפרין בן ה-72 חייב לפרוש לפחות מן העבודה היומיומית של מנכ"ל. ואז פרצה הסערה.

כי אם הלפרין כבר היה מוכן לעזוב אפשרות לוותר על תפקיד אחד, הרי הוא בשום אופן לא היה מוכן לוותר על תפקיד זה למען מועמד ראש-הממשלה ושרי האוצר והחקלאות הטליוז'ן.

המועמד הזה היה שמואל סורוקר הצעיר (39) מרחובות, המשמש כיום כציר כלכלי בקונדון ושמילא עוד לפני הגיעו לגיל 30 את תפקיד הממונה על תקציב המדינה.

בלי להקפיד על נימוסים פרלמנטאריים, כי פי שהיה אפשר לצפות מבעלה של מי ש-היתה סגן יו"ר הכנסת, בבה אידולסון, הת-פרץ הלפרין והודיע: "לא אתן לשמחה סור-רוקר לנהל את המוסד שלי".

כי לסורוקר היו שני חסרונות-יסוד ב-ענינו של הלפרין. הוא היה צעיר והוא דרש משכורת ההולמת את התפקיד.

הלפרין לא הסתפק בהבעת דעתו בעל-פה, פירסם מאמרים בעיתונות, בהם רמז כי לדעתו סורוקר הוא אחד ה"הצעירים ה-קארייריסטים, האגואיסטיים, מחפשי-המעמד ורודפי-הנכסף" וליתר תוקף הסביר גם של-סורוקר אין מספיק ידע חקלאי לתפקיד של מנכ"ל בנק חקלאות.

חיסרון זמני. כל המלחמה החד-צדדית הזאת הרגיזה את האנשים שידעו את ה-רקע המלא של הפרשה. היו אלה הכתבים הכלכליים של יומון מפא"י, דבר, שניחשו נכונה כי הלפרין גם לא רוצה לוותר על עמדת הכוח שלו וגם אם כבר היה רוצה. היה מעדיף שתתפטר לידו איש-שלום.

אחרי שמשך שבועות מנעה הצנזורה הפנימית בדבר פירסום תגובה להלפרין, ניצלו הכתבים השבוע את ההזדמנות ש-ידידיו של הלפרין, עורך דבר יהודה גוטליף, יצא לאינטרנציונל הסוציאליסטי בשחיין, פיר-סמו שורת מאמרים מוחצת בנושא זה.

באשר לטענה על צעירותו של סורוקר הם לא הסתפקו בהוכחת העובדה השיגרית כי גם אלופי צה"ל הדימוצלחים הם צעירים, אלא קבעו בפשטות כי "הלפרין אינו ה-ראשון הסבור כי אלה שולדו לפני שנת 1900 נתברכו בסגולות מיוחדות המכשיר-רות אותם לתפקיד ניהול" והזכירו לו גם שבאשר לגילו הרך של סורוקר הרי, כפי שהביולוגיה כבר הוכיחה לא פעם, צובר חיסרון זה וחולף עם הזמן.

ובנוגע לידע החקלאי של סורוקר, שנחשב בשעתו לאחד המומחים המעטים באוצר לבטחון השקיה ומים, הביעו אנשי דבר את דעתם ש"מועד זריעת הגזר וזמנות המים לדונם עגבניות אינם מעניינו של המנכ"ל". הם גם לא שכחו להביע תיקוה חסודה: "ואנו רוצים לקוות שלא בכך מתעסק המנכ"ל הנוכחי של בנק החקלאות".

לשון

לימונים יחפים

מאז שהמלך דויד קבע, באחד ממיזמוריו התהילים שלו, מפי עוללים ויונקים ייסדת עוז, גילו הורים רבים כי יש עוד כמה דברים שאפשר להפיק מפי צאצאיהם.

אחד מן הדברים האלה הם חידושי לשון מרחיקי-לכת. כפי שגילה השבוע עלון קיבוץ נען (מכורתם של בעלי לשון כשר-ההסברה ישראל גלילי) הרי עדיין לא נותקה השרשרת. אחד מצעירי המשק, עידו בן השנתיים וחצי, למשל, חידש רק השבוע פועל חדש בלשון העברית, כאשר הצהיר, אחר שחלץ את נעליו: "התייחפתיו".

וגם חברתו לפעוטון, אורלי, לא סמנה את ידה בצלחת. היא ביקשה, אם אפשר, ללמן את התה שלה.

ססודיו לאמנות הקולנוע והתיאטרון

תל-אביב, רחוב יצחק שדה 34, טלפון: 38289 מודיע על

פתיחת קורסי ערב

בתאריך 20.10.67

במקצועות הבאים:

משחק * הסרטה * בימוי קולנוע וטלוויזיה * אפור קולנוע ותיאטרון

צוות המורים: עדנה שביט — יעקב המאירי — עמוס מוקדי — פרץ הלוי — סטפני אטלאס — ש. מנסנו (CARITA, PARIS)

מועמדים הנרשמים בקורס למשחק יעברו מבחני בד — ללא תשלום. מילגות לתלמידים מצטיינים.

המנהל: שלמה סוריאנו

ההרשמה בכל יום משעה 4 אחר-הצהריים עד 8 בערב.

★ ★ ★

הנהלת סטודיו לאמנות הקולנוע מברכת את תלמידיה **אביטל פז** (קורס למשחק) לקבלת תפקיד בסרט "טוביה החולב" ולרושקו **אריאל** (קורס להסרטה) לקבלת פרס בתחרות "הסרט לער" ולכל תלמידי מחזור 66/67 שנקלטו בתחומי הקולנוע והתיאטרון.



לא יאומן כי יסופר

הנשים

היקרות בעולם

הנשים היקרות בעולם הן נשי שבט סאבו בחבל מאניפור שבהודו. לפי הנהוג בשבט זה, חייב הבעל לשלם מוהר תמורת אשתו לא רק בשעת הכלולות, אלא שעליו לשלם את המוהר מחדש מדי שנה בשנה. הנשים אצלנו אינן דורשות כל כך הרבה תודה לאל, אבל הן בכל זאת לא תחתונה בכל שנה על גרבי "מרסי". השנה כדאי לך לנסות את המיני-גרבוניש של "מרסי", הנצמדים אל הרגל בעזרת סרט הצמדה חדיש מיוחד, ללא לחץ, ומתאימים לאפנה החדשה. מחירם 4.50 ל"י לזוג והם משוקים בחנויות הטובות ביותר של ישראל ואירופה גם יחד.

נשים מאמינות בגרבי

Merzi



מעכשיו גם בארץ

שעון הרוטוגרמה הפתרון האידיאלי לתכנון הלידות

שעון הרוטוגרמה

מעניק בטיחות במניעת כניסה להריון בלתי צפוי

אם את מעוניינת לקבל את שעון הרוטוגרמה במחיר פרסומת, שלחי המחאה ע"ס 5.00 ל"י לת.ד. 2570, תל-אביב.

★

להשיג גם בבתי המרקחת

שנוי כתובת

מנוי המבקש לשנות את כתובתו מתבקש להודיע על כך שבועיים מראש, על-מנת למנוע עיכוב במשלוח העתון למענו החדש.



האשה אלון-משנה סטלה לוי, ב' מיטבח ביתה, כפי שצולמה בתום מלחמת ששת-הימים בשבועון-צפת.